

де свършено на слабостъ. Тя погледнѣ угасналыгѣ онѣзи очи, отъ които зрѣніето бѣше исчезнало, и рече като гы цалуваше за послѣденъ пѣтъ.

— Смертна прикривка на душата на моя Павлина, върна се въ земята до вѣчното въскресеніе ! Павлина е на небето и ще отидѣ да я наиѣрѣжъ.

И като си отри сълыгѣ, тя положи студеныгѣ членове на сградалицата на носилото, покры гы съ голѣмо платно и като колѣннич молѣше са. Подирѣ единъ часъ влѣзе Мандаменто съ Гардунцыгѣ. Жуана като са обърнѣ къмъ него рече :

— Зейгѣте туй, сеньоръ Мандаменто, честно извършихте общаніята си ; и азъ испѣднямъ мойгѣ ; но туй не стига ; искамъ да наградиѣ стараніето ти.

И туй като думаше тя извади отъ прѣста си единъ прѣстенъ съ многоцѣненъ діамантъ и го подаде на началника на Гардунята.

— Сеньора, рече Мандаменто, очуденъ отъ такъвѣзи богатъ даръ, що може да стори братството за да ви засвидѣтелствува признателността си срѣщо несравненото ви великодушіе ?

— Оставѣте ма да са молиѣ до утрѣ при носилото, рече Жуана, и утрѣ го погребѣте.

— Да бѣде както желаете, рече Мандаменто.

— Никой да не идва тука до заранъ, приложи Жуана.

Мандаменто са поклони. Кърмилницата на Павлина останѣ сама като са молѣше до заранѣта. Кагато на заранѣта Гардунцыгѣ додохѣ за да турѣтъ въ гроба останкыгѣ на Павлина, Жуана бѣ наведена надъ тѣхъ съ кръстосаны рѣцѣ. Тя устоя на общаніето си къмъ Павлина. Каго остави послѣдняя свѣта и Жуана го остави, безъ потрясенія, безъ старанія, безъ никое престѣпно средство, само чрезъ волята си да умре...

ТАЙН. на ИНКВИЗ.